

תת"ע 999/02/20 - מחמוד הדרה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 999-02-20 מדינת ישראל נ' הדרה
תיק חיצוני: 61211719242

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקש	מחמוד הדרה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 4.2.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 61211719242 המייחס לו עבירה של הסעת נוסעים בשכר בניגוד לתקנה 84א לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 3.12.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 14 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 3,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי ביום הדיון זרקו שכניו אבנים על ביתו ומשכך לא יכול היה להתייצב לדיון.

לטענת המבקש, ההחלטה בעניינו ניתנה ללא שניתנו לו זכות להגן על עצמו באמצעות עורך דין.

המבקש ביקש להתחשב בו נוכח מצב החירום השורר בארץ בשל נגיף הקורונה ובשל המצב הכלכלי. לטענתו מצבו הכלכלי קשה ביותר.

לחילופין, ביקש המבקש לדחות את מועד הפקדת רישיון הנהיגה שלו, שכן הוא זקוק לו לעבודתו כעובד חיוני בבית חולים.

ביום 16.4.2020 נעתרתי לבקשת המבקש והוריתי על הארכת המועד להפקדת רישיון הנהיגה עד ליום 7.7.2020.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי בקשתו של המבקש אינה נתמכת בתצהיר המאמת את העובדות הנטענות בה וכי רק מטעם זו יש

לדחות הבקשה.

עוד טענה המשיבה כי המבקש לא טען שהבקשה הוגשה במסגרת 30 הימים מיום המצאת פסק הדין ועל כן, וללא הסכמת תובע ועל כן יש לדחותה גם מטעם זה.

לטענת המשיבה מדובר בדו"ח מסוג הזמנה לדין שניתן למבקש בגין ביצוע עבירה של הסעת נוסעים שנמסרה לו ידנית במועד ביצוע העבירה יחד עם מועד הדיון והוא אישר את קבלתם בחתימת ידו. לטענתה, טענת המבקש לפיה לא יכול היה להגיע לדין בשל קטטה עם שכניו אינה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו ואינה מהווה עילה לביטול פסק הדין.

המשיבה הוסיפה כי ביטול פסק הדין אינו נחוץ על מנת למנוע עיוות דין למבקש.

דין

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא התייצב לדיון שנקבע שעניינו בשל סכסוך עם שכניו שהתרחש באותו היום.

המבקש לא צירף לבקשתו כל אסמכתא לתמיכה בטענתו, לרבות תצהיר המאמת את טענותיו. המבקש לא להגיש בקשה לדחיית מועד הדיון ואין בטענותיו הסבר להגשת בקשה זו כחודשיים לאחר קיום הדיון ומתן פסק הדין בעניינו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון או נימוק המצדיק הגשת הבקשה באיחור.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

לא מצאתי כי נסיבותיו האישיות של המבקש, שאינן מבוססות באסמכתאות, מעוררות שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים ביטול פסק הדין.

המבקש לא טען כל טענה אחרת באשר לעיוות דין שעלול להיגרם לו מאי בטולו של פסק הדין שניתן בהיעדרו.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

נוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח סיוון תש"פ, 10 יוני 2020, בהעדר הצדדים.